

BOŽKOPIS

TĚŠÍNSKÝ

Jaromír Jágr

řekl pro
Božkopis!

**Rozhovor
s panem
Ochodkem**

Komiks

**Vaříme s paní
Secovou**

Anketa

**Co jsme
nevěděli
o Julii?**

Šéfredaktorka

Magdalena Bilková

Redaktoři

Klára Moravcová

Val Pavlincová

Megi Heczková

Markéta Lampartová

Aneta Schwarzová

Anna Murycová

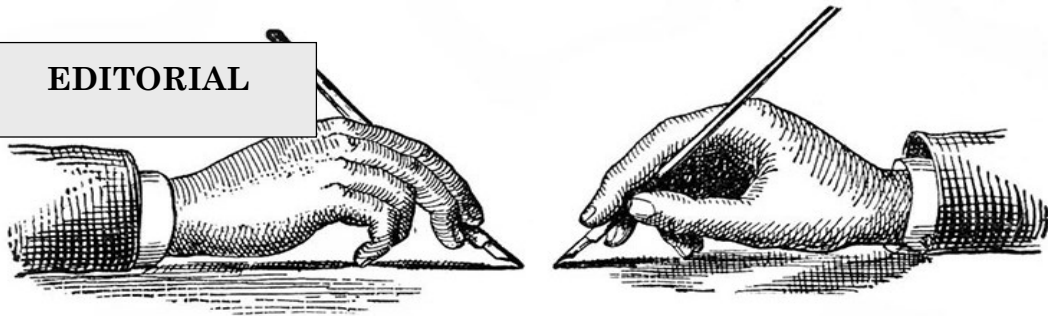
Grafika

Kristýna Gabrišová

Denisa Badová

Kontakt, stížnosti, nápady, chvály: gmctbozkopis@seznam.cz

Zdroje obrázků, není-li uvedeno jinak: Pinterest, Google
Obrázky, školní archív

Milí čtenáři Božkopisu,

dostává se vám do rukou číslo, které se věnuje starší generaci.

Před několika desetiletími, kdy byli naši prarodiče v tom nejlepším věku, panovaly jiné časy. Tehdejší technologie nabízely mnohem menší možnosti, a Česko navíc ovlivňoval komunismus a studená válka. Něco jako svoboda projevu – to se u nás neznalo.

Jak se tedy mladí bavili? Co dělali ve svém volném čase? Co znamená být dítětem tehdejší doby? Na to vám odpovíme v tomto čísle.

Mnozí naši redaktoři zaměřili za svými prarodiči, aby mohli zodpovědět naše otázky. A pokud vás unavuje moderní čtivo, zkuste naslouchat příběhům starších generací. To je teprve něco!

Taková povídačka o tom, jak šla prateta za rodinou přes hraniční řeku, se může změnit v horor se zeleným mužíčkem... Alespoň tak se to u nás v rodině traduje.

Schopnost zastavit se a naslouchat je v dnešní době vzácnou, ale stojí za to. Když obětujete trochu času, můžete třeba zjistit, že děda, kterého jste před několika málo vteřinami obvinili ze senility, je vlastně zasloužilý voják, který se musel vzdát vlastní duše, aby vraždou jednoho mohl zachránit životy desítek jiných.

Nebo že paní, na jejíž účet jste před chvílí kleli jen proto, že šla pomalu, měla v mládí ošklivou nehodu. Sesunula se totiž na ni hromada dřeva, které museli pečlivě složit, aby bylo v zimě čím topit.

Zkuste se občas zastavit, zpomalit, naslouchat, dívat se a skutečně *vidět*. Ono to totiž není totéž. Třeba pak spatříte v nevrším sousedovi milého staříka s vřelým úsměvem – a stačí k tomu jen vynést dvě igelitky s nákupem. Carpe diem.

Magdalena Bilková, šéfredaktorka

OBSAH

Jak dítě přestává být dítětem?

5

Anketa

6

Julie Zetková

7

Rozhovor s babičkou

9

Hry našich (pra)rodičů

10

Rozhovor s prof. Ochodkem

12

Domov důchodců

14

Recepty k tabuli

15

Playlist

17

Absolvent

19

Jaromír Jágr

21

O divnovíle a Šelmě

22

Jak dítě přestává být dítětem?

Dětská duše je křehká a plná naivní víry ve svět kolem sebe. Dítě věří, že když je u něj maminka, není samo. Věřící, že je v bezpečí před bubáky pod postelí a před škraloupem na ranním kakau. Následuje srdcem své rodiče s naprostou důvěrou a oddaností. Hloubka pospolitosti je nepopsatelná. Dívá se na svět skrz zvláštní plamínek v očích, přes který, pokud mu ho dospělí nehasí, nevidí zlo a ve všem vidí dobrotu. Jak v cukrárně, tak v lidech. To, jak svět vidí, čmárá pastelkami na výkresy. V jeho barevném a fantazií nabitým vnitřním světě je rozbitá sklenice či lihovým fixem popsán stůl nedůležitý. Povedla se mu přece kresba! Je na ní maminka s tatínkem. Tak šťastní vedle sebe, úsměvy jim nakreslilo od ucha k uchu i přes to, že tatínek spí na gauči v obýváku pod starou dekou a maminka mu nadává. Často pláče a pak celá usazená usíná s jeho jménem na rtech. To malé stvoření ví, že klení v ničem nepomáhá.

Ani v tom případě, kdy už s nimi tatínek nebydlí a k Vánocům mu dárky posílá po pánovi z modré dodávky. Tatínek je prý špatný. Říká to ten poslední ze strážných andělů, který mu zbyl. A tak mu důvěřuje. Teď je náš malý človíček i mezi lidmi sám. Vnímá jen svět, který nosí v sobě. Teď v sobě skrývá pustou a prázdnu poušť. Dříve by se zvesela rozběhnul hledat možná ani neexistující studnu. Nyní se zkroušeně posadí do vyhrátého písku, obličej schová do dlaní a začne klít. Tak, jak ho to naučili ti, které následoval. Nehledá východiska, veze se na dunách splínu a pomalu podepisuje ortel neštěstí. Jen děti vědí, co opravdu hledají. Jen nevidí, že často nejdou vstříc lásce, ale hádce. Nevidí, že jim ta otevřená náruč kolikrát jen zatemní úsudek.

K. Moravcová, OKA

ANKETA

CO SE VÁM NA MLADÉ GENERACI NELÍBÍ?

Spousta starších lidí si o nás mladých myslí, že v budoucnu nebudeme schopni fungovat, protože jsme závislí na svých telefonech, internetu, nechodíme ven. Zkrátka - jsme zkažená generace. Ale je to opravdu tak? Nejsou to jen předsudky?

Zeptali jsme se profesorů a zaměstnanců naší školy, co se jim na mladých lidech nelíbí:

- **Paní uklízečka** – tak samozřejmě nezvednuté židle, binec, odmotané rolky toaletního papíru na záchodě a chybí jim úcta ke starším lidem
- **Paní sekretářka** – někteří mladí jsou nezdvorní, bezcitní a málo citliví vůči starším lidem
- **Pan zástupce Duda** – vadí mi, že studenti nechávají své povinnosti na poslední chvíli a nepřiznávají si svůj neúspěch
- **Paní kuchařky** – jsou drzí, odmouávají a nezdraví ostatní lidi
- **Pan prof. Moldrzyk** – jejich drzost, a hlavně mají více vlasů než já
- **Paní prof. Secová** – vadí mi, že jste pořád jen na mobilech
- **Paní prof. Bartečková** – já mám děti strašně ráda. Když chtějí, umí být moc šikovné, ale často nechtějí. Myslí si, že se výsledky dostaví bez snahy. Taky se vytratila přirozená úcta ke starším. Děti nepozdraví nebo nedají přednost ve dveřích, což za nás nebylo.
- **Paní prof. Gaierová** – více času trávíte na mobilech než povídáním mezi sebou, ale to je tak jediné
- **Pan prof. Ochodek** – mohli by být více snaživí. Žijí ze dne na den a nemyslí na svou budoucnost a svůj osobní i pracovní život. (Ale v chování jsou takoví, jak si je vychováme.)

Tak co s tím uděláme?

Megi & Markéta, 2. A

Julie Zetková, 3. A

Jak se v tomto předvánočním čase máš?

Už máš nakoupeny všechny dárky?

Docela dobře, ale už na mě začíná dopadat vánoční shon.

Sehnala jsem už pár dárků, ale nemám vše, co jsem plánovala.

Dozvěděly jsme se o tobě, že se věnuješ dobrovolnictví v domově důchodců.

Co tě k tomu přivedlo?

O dobrovolnictví v domově jsem se dozvěděla z inzerátu v Těšínských listech.

Jak dlouho už se tomu věnuješ?

Začala jsem před dvěma lety, ale pomáhat jsem chtěla už dlouho předtím.

Je práce s mentálně postiženými těžší?

Rozhodně ano. První pán byl totiž profesor, a tak rozhovory s ním byly na úrovni, kdežto s nynějšími ženami se rozhovor moc vést nedá. Spíše se jim věnuji a starám se o ně.

Chtěla by ses této práci věnovat i v budoucnu?

Zatím ještě úplně nevím, kam se po gymnasiu vydám. Je to jistě jedna z možností.

Za kým tam pravidelně docházíš?

Je to trochu složitější. Nejdříve jsem docházela za jedním pánem, který se však po nějaké době vrátil domů, což se stává málokdy. Jsem moc šťastná, že se mu to podařilo, ale chybí mi. A teď právě docházím za dvěma ženami, které jsou na rozdíl od mého předešlého klienta mentálně nemocné.

Měla jsi někdy chvíli, kdy se ti tam nechtělo?

Je veliký rozdíl mezi samotným dobrovolnictvím a placenou prací. Já jsem vykonávala obě tyto činnosti. O prázdninách jsem zde pracovala a vytvářela pro důchodce program. Občas jsem se setkala s odporem a nezájmem, kdy důchodci neměli na nic náladu. Přiznávám, že se mi tam někdy nechtělo, ale vždycky jsem odcházela povzbuzená.

Jak ses dozvěděla o možnosti brigády v domově důchodců?

Tím, že jsem v domově dobrovolničila, mě zde všichni znali, a tak nebyl problém se tam dostat. Měla jsem štěstí a dostala jsem se na starost vytváření aktivizačního programu místo ošetřovatelství.

Mohla bys nám popsat, jak taková obvyklá návštěva probíhá?

Za svými dvěma klientkami docházím do domova jednou týdně a vždycky jim nosím zákusky, které tak zbožňují. Rodinu buď nemají, nebo velmi vzdálenou, a tak jsou vděčné za každou návštěvu. Když jsem však předtím docházela za tím pánem, bylo to úplně jiné. Dokázali jsme si jen tak povídat i hodiny a navzájem se obohacovali. Byl velmi chytrý, moudrý a hodně mi toho do života dal.

Stala se ti někdy v domově nějaká zajímavá příhoda?

V domově se pořád něco děje a staří lidé jsou někdy opravdu vtipní. Zajímavých příhod se mi stalo už mnoho.

Například, když jsem důchodce během oběda krmila, tak mi na vozíčku mnohdy usínali a bylo těžké je vzbudit. A takových příhod hodně.

Je tato práce náročná na psychiku?

Zpočátku, když jsem o prázdninách v domově důchodců pracovala každodenně kromě víkendů, tak to bylo pro mě hodně psychicky náročné. Lidé zde pořád mluví o smrti a na vás je, abyste je povzbudili a dodali jim trochu energie. Je to opravdu těžké, a proto jsem doma měla často depresivní nálady. Člověk se zkrátka musí naučit oddělit soukromý život od práce. Jinak to nejde, jinak vás to sežere.

Děkujeme za rozhovor

Megi & Markéta, 2.A

BABIČKA NA KŘÍDLECH

O rozhovor jsem pro toto číslo, které se zabývá starší generací, požádala tu nejzajímavější osobu, kterou mám tu čest nazývat babičkou. I přes důchodový věk opravdu nelení a je více než aktivní.

Jak trávíš svůj volný čas? Vyvrátíš mýty o pletení punčoch?

Ráda cestuji, což v mém věku není úplně hračka. Létám vždy na půl roku do Ameriky, kde hlídám děti jedné poločeské rodině. Bohužel let, který je náročný i pro mladé lidi, je velkým oříškem pro mé zdraví. Hlavně poté, co jsem si kdysi zlomila páteř, a trápí mě obratel. Ovšem to mě neodradí.

A punčochy? Ty plést umím, ale u mě je večer nenajdete 😊

Jaké rady do života bys vzkázala mladým a starším?

Největší nebezpečí pro mladé lidi vnímám především v dostupnosti drog. A jak říkal Lenin: "Učit se, učit se, učit se." A jít si za tím, co mladí chtějí. Dnes je velké množství cest, kterými se mohou vydat, ale nic nikomu nikdy nepadlo samo do klína. Všude je chleba o dvou kůrkách. Především je nutné přestat remcat! Za velkou louží jsem se naučila, že u nás máme velmi mnoho sociálních jistot, za které bychom mohli být velmi vděční. Také bych mladým přála, aby cestovali a poznávali svět.

A poselství starším? Aby chodili mezi lidi a neuzavírali se před světem, jelikož pak je čeká jen zapšklá nálada.

Já mám ráda mladé lidi. Sama si říkám, že jsem taková upírka, jelikož mě mladí kolem neuvěřitelně nabíjejí. Všechna má vnoučata jsou už dospělá – nejstarší je 25 a nejmladší 18 – a proto hlídám 6letou americkou holčičku.

Jaké je motto, kterým se řídíš?

Nebrečet nad rozlitym mlékem, vše se dá spravit. Lépe už bylo.

Nejsilnější zážitek z dětství?

To jsem snad chodila u nás na Šumavě do 3. třídy, když se k nám přistěhovala babička. Já měla tři bratry. Pamatuji si, jak ji strejda přivezl na žebříňáku se všemi kufry. Moje babička byla jako od Boženy Němcové - spodničky, sukénka. Pamatuji si, jak jsme radostí běhali kolem valacha s vozem.

K. Moravcová, Oka

HRY NAŠICH (PRA)RODIČŮ

Naše generace nejspíš nezná hry, které venku hrávali naši (pra)rodiče. Některé z nich nám asi přijdou zvláštní, ale hodně lidí na ně dodnes vzpomíná. Pojďme si některé představit!

1. Král vysílá své vojsko

Tato hra je trochu drsná a někdy ji i učitelky zakazovaly. Děti se rozdělily na dvě „vojska“ a postavily se do řad proti sobě. Hráči každého vojska se drželi za ruce. Kapitán týmu, tzv. „král“, poslal jednoho svého vojáka, aby zbořil hradbu druhého vojska, neboli protrhnul spojení soupeřových rukou. Když se mu to napoprvé nezdařilo, stal se zajatcem a přešel do druhého týmu. Pokud se mu to podařilo, vzal do svého vojska dva zajatce. Vojska se pravidelně střídala a hra končila, když bylo jedno vojsko celé zajaté.

2. Krvavé koleno (na Moravě Krvavý dědek)

Za hororovým názvem se vlastně skrývá obdoba klasické honičky. Existuje sice více verzí, ale základ je vždy stejný. Vybere se jedno dítě, které bude představovat Krvavé koleno. S dalším hráčem se spolu domluví, kdy začne chytat děti, např. v šest. Pak hráči odříkávají: „První hodina odbila, lampa ještě svítila. Druhá hodina odbila, lampa ještě svítila...“ až do šesté hodiny. Poté hráč domluvený s Kolenem vykřikne: „Lampa zhasla!“ a Krvavé koleno začne chytat děti. První polapení je nové Krvavé koleno.

3. Hu-tu-tu-tu

Hráči se rozdělili na dva týmy a z jednoho družstva se nějaký odvážlivec vrhnul mezi své protivníky. Snažil se jich co nejvíce plácnout, a pak se dostat na svou polovinu hřiště. Ale není to tak lehké, jak to vypadá. Soupeři se totiž na něj vždy sesypali a odmítali ho pustit zpět. Pokud se mu to přece jen povedlo, pak všichni, kterých se dotkl, vypadli. Podobně se hrály i Rybičky a rybáři.

4. Školka s míčem

Školkou mohl člověk trávit čas i sám. Házelo se míčem o stěnu paneláku, školy nebo jakoukoliv jinou. Mezi házením a chytáním se většinou muselo něco udělat (tlesknout, otočit se...). Podobně se dá hrát školka i se švihadlem. Nejčastější varianta školky s míčem je tato:

10x hodit o zeď

9x hodit o zeď, aby míč dopadl a odskočil, a chytit

8x hodit a tlesknout před tělem

7x hodit a tlesknout před i za tělem

6x hodit a chytit levou rukou

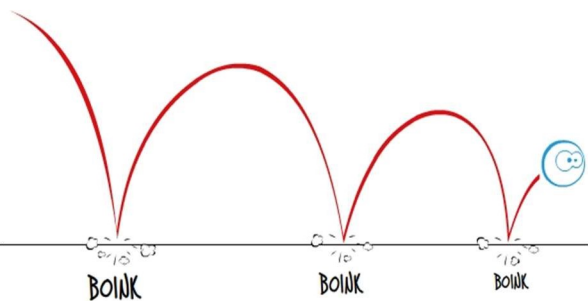
5x hodit a chytit pravou rukou

4x hodit pod pravou nohou

3x pod levou nohou

2x hodit zády ke zdi otočit se a chytit

1x hodit a otočka a chytit

Profesor Jaroslav Ochodek

Pro toto číslo jsme rozhodli vyzpovídat profesora výpočetní a informační techniky, profesora Ochodka. Tento milý, upovídaný pán nám prozradil detaily o svém dětství i osobním životě.

Jaké jste měl dětství?

Dětství jsem měl spokojené, i když jsem vyrůstal bez sourozenců. Narodil jsem se v Chotěbuzi, odkud jsme se po roce přestěhovali do Louk, kde žiji dodnes.

Měl jste v mládí nějakou oblíbenou hračku?

Klasicky autíčka a koníčky. Dělal jsem si k nim vozík, oj a ohlávky a podobné doplňky.

Kým jste chtěl být, když jste byl malý?

V první třídě, když nás měl ředitel na suplování, tak se nás ptal, čím chceme být. Holky odpovídaly, že chtějí být učitelky, kluci bagristé a já jsem ze srandy řekl, že chci být ředitelem školy. Ředitel mi řekl, že bych se musel dobře učit. Později mě lákalo lesní inženýrství a podobné obory, týkající se biologie.

Kdo byl Váš vzor?

Vždycky někdo, hlavně taťka svým přístupem a chováním. Později přišlo období, kdy jsem chtěl hrát hokej, ale to nešlo, protože jsem bydlel daleko od Karviné. Líbilo se mi také dělat třeba někde ve fabrice, nebo nějakou práci spojenou s biologií. Kvůli biologii jsem také spolupracoval s jedním docentem z Ostravy. Nejvíce mě ale ovlivnil taťka.

Jak jste se dostal k učitelství?

K tomu se vztahuje taková delší historie. Studoval jsem ekonomiku a řízení strojírenské výroby a po vysoké škole jsem zůstal na fakultě. Později jsem dostal nabídku učit odborné technické a ekonomické předměty na gymnáziu, a i když jsem původně chtěl jít do Třineckých železáren, tak jsem si zvolil tuto cestu. Později jsem šel učit na zemědělskou školu, a pak jsem dostal nabídku na práci v bance. Chvilí jsem tam tedy pracoval. Když se vyskytl konkurz na ředitele školy, chtěl jsem to zkusit a potěšilo mě, když jsem konkurz vyhrál. Splnil se tím můj slib z první třídy.

Tato práce se mi líbila: bavilo mě organizovat věci i učit, pracovat s dětmi, a tak jsem při učení zůstal. V průběhu toho jsem si udělal kvalifikaci na IVT. Tak jsem se dostal k mému dnešnímu učení IVT, tvorbě webových stránek. Co se fotografování týče, k tomu mě přivedl fotokroužek mého třídního učitele na gymnáziu, a časem jsem od focení přírody došel k zaznamenávání školních akcí.

Kdybyste mohl dělat jakoukoli jinou práci, jaká by to byla?

Jelikož jsem si vyzkoušel i jiné práce, než je učení, tak můžu porovnávat. Ale jak říkala jedna kolegyně: kdyby mi tato práce vadila, dávno bych odešel. Kdyby však měla nastat nějaká změna v povolání, pravděpodobně bych se vrátil do banky, nebo někam do fabriky. Určitě k něčemu týkajícímu se ekonomie a financí.

Kde se vidíte za deset let?

Rád bych se viděl doma na zahradě, jak se starám o ptáčky, věnuji se svému ohaři, rybičkám a dalším koníčkům.

Co děláte ve volném čase?

Věnuji se zvířatům, těm mým chovancům. Mám rád myslivost, fotografování, sledování přírodovědných a geografických pořadů nebo historických dokumentů.

Jakou hudbu posloucháte?

Country, což jste asi slyšela během přestávek, nebo když občas přijdete odpoledne.

Jaká je Vaše oblíbená kniha?

Přečetl jsem různé žánry a v každé době se mi líbilo něco trochu jiného. Touto dobou si rád přečtu něco o myslivosti a přírodě, třeba kniha “Špicberky, království ledních medvědů”, kterou jsem si nedávno koupil. Líbí se mi ale i společenskopolitické knihy, např. kniha “Lví silou, vzletem sokolím”.

Jak byste se popsal jedním slovem?

V pracovní oblasti bych zvolil slovo: demokratický, jelikož úplně nesekám sekýrou a snažím se uznat, že lidi můžou dělat chyby.

V osobní oblasti bych volil ze slov: společenský, empatický, chápavý.

Děkuji za rozhovor.

A. Murycová, 3. A

Jak to vlastně vypadá v domově důchodců?

Asi pro mnohé z vás představuje domov důchodců místo plné smutku, smrti či životního konce. Rozhodně to neplatí o všech klientech, ale musím přiznat, že i toto zde bohužel občas najdete. Každý člověk je tady úplně jiný, liší se svým věkem, fyzickým i psychickým zdravím, ale hlavně myšlením. Dělí se na ty, kteří se s pobytem v domově důchodců ještě nesmířili, lidem jen přidělávají starosti, a na ty, co přijali svůj osud a nikdy si nestěžují.

Lidi, které jsem zde poznala, jsou i přes vše, co v životě prožili, spokojení a váží si toho, co mají. Berou život takový, jaký je i se všemi překážkami, co jim nachystal. Mnozí z nich už na světě nemají prakticky nikoho, a i přesto se dokáží se vším vypořádat. Občas jim možná chybí trocha optimismu nebo dobrá nálada. Co jim však schází nejvíce, je láska. Člověk bez lásky je totiž jako rostlina bez vody. Každý z nás potřebuje

lásku cítit - stejně tak i starší lidé. Bohužel se na ně občas zapomíná a nemyslí na ně třeba i vlastní rodina. I přesto, že některým lidem zde už je přes devadesát let, neztrácejí svůj životní elán a vitalitu. Neustále vás zahrnují svými radami a nekonečnými příběhy ze svého života.

Mnozí z nich prožili neobyčejné životy a rádi s vámi zavzpomínají, co je v životě potkalo, a jaké vzpomínky jsou jejich nejoblíbenější.

Zdá se vám být život v domově důchodců nudný? Pak vás možná překvapí, že se zde najdou i skupiny osmdesátiletých babiček, co se dokáží živě a s přehledem bavit třeba o novodobé politice. A věřte, že když vám taková skupina deseti babiček začne dohazovat své vnuky a pravnuky, tak se rozhodně nenudíte. Nikdy.

Moudro, které mi lidé z domova důchodců vtloukávali do hlavy nejvíce, je užívat si života, jak jen to jde. Nepromarnit jediný den a užívat si každého momentu, abychom pak měli na co vzpomínat. A dále nikdy neztrácet naději, protože vždy může být vše mnohem horší. Naučí vás toho mnoho, stačí jim jen občas naslouchat. Proto nezapomínejme na naši starší generaci, na naše babičky a dědečky.

Oni potřebují vědět, že na ně myslíte a nezapomínáte. Potřebují vědět, že je máte rádi. To mi připomnělo, že bych měla jít hned teď obejmout svoji babičku.

M. Heczková, 2. A

PLAYLIST
TOP 5

Aleny Hasákové

Říká se: "Sto lidí, sto chutí". To stejné platí i v hudbě. Tentokrát jsme poprosili paní profesorku Hasákovou, aby se nám svěřila se svým TOP5 playlistem aneb Hudba pro každou příležitost.

1. Moje srdcovka

Edith Piaf: Non, je ne regrette rien

Ojakživa mě dojímal životní příběh téhle první dámy francouzského šansonu. Francouzština je navíc úžasný jazyk, který má v jejím podání neskutečnou sílu. Tahle píseň mě provázela v mnoha těžkých životních situacích, aby mě vždy utvrdila v tom, že člověk nemá v životě ničeho litovat - protože každý zážitek (smutný i zlý) obohacuje a posouvá dál a výš.

2. Nostalgická píseň

Queen: Bohemian Rhapsody

Také skupina Queen a Freddie Mercury jsou moje srdcovka. Když začínali, byla jsem v první ročníku filozofické fakulty. Film Bohemian Rhapsody, který jsem viděla nedávno, mi tu nádhernou dobu připomněl (a kdo by nebyl v takové chvíli nostalgický?). Queeni a Freddie Mercury nesmrtelní - a film má myslím "zaděláno" na nejednoho Oscara.

3. Píseň, která rozhýbá boky

Karel Gott: Trezor

Existuje snad větší "divočina" než tahle, která v Pelíškách tak skvěle rozhýbala nejen boky Jaroslava Duška a Evy Holubové?!

4. Píseň pro lepší koncentraci

Jelen: Klidná jako voda

Patřím ke generaci, která neumí vnímat dobrou píseň jen jako kulisu pro lepší koncentraci, nemohu nevnímat slova, zvláště když jde o píseň českou, nicméně povzbudit k lepší koncentraci (a hlavně náladě) může myslím každá dobrá píseň. Tahle mě svými slovy fascinuje a její refrén (Buď klidná jako voda, ale silná jako proud, skála se ti poddá a zbavíš se všech pout...) vyjadřuje moje životní krédo.

Velmi děkuji za Váš oblíbený playlist a těším se na další, které nám studenti a profesori školy představí.

K. Moravcová, OkA

RECEPTY K TABULI

První, kdo nám v roce 2019 představí svůj recept, bude paní profesorka Marcela Secová. O paní profesorce se proslýchá, že je velmi famózní kuchařka a každé jídlo, které uvaří, je pro strávníky zážitek. Pro dostupnost receptu jsem se rozhodla pokrm uvařit a na rodinné oslavě tedy otestovat, zda uspěje.

Pečená krkovička s pečenými brambory a rozmarýnem

Ingredience:

- 1 kg krkovičky
- pepř
- sůl
- med
- sójová omáčka
- chilli
- olivový olej

Postup:

Kilo krkovice nakrájíme na plátky (cca 6 plátků), lehce osolíme a opepříme. Nálev vytvoříme ze zbývajících surovin. Smícháme 2 lžíce medu, 2 lžíce sójové omáčky, malou lžičku chilli, 2 lžíce olivového oleje. Napatláme na kousky masa, necháme den v lednici a pečeme při 180° dvě hodiny. Připravíme si pečené brambory. Brambory nakrájíme na čtvrtky, pokapeme olivovým olejem, přidáme čerstvý rozmarýn a pečeme hodinu v troubě.

PÁR ODPOVĚDÍ PANÍ PROFESORKY NA ZVÍDAVÉ OTÁZKY:

Jaký největší úraz jste zažila v kuchyni při vaření?

Nic vážného - kus prstu mi zůstalo v elektrickém kráječi.

Jaký názor máte na vegetariánství a veganství?

Každý má právo si vybrat, jak se bude stravovat. Já bych jako vegetarián, neřkuli vegan, nepřežila.

Kolikrát denně si dopřáváte kávu? A jaký druh máte nejraději?

2 - 3 denně. Ráno velké silné preso, ve škole rozpustnou a odpoledne malé preso s mlékem.

VÝSLEDEK

Jednoduchý recept určitě nevytvořil jednoduché jídlo. Všichni strážníci se olizovali až za ušima a doprošovali se prozrazení tajemství tak výtečného jídla. Samozřejmě jsem musela udržet redaktorský kodex a mlčet jako ryba.

Tímto děkuji paní profesorce nejen za skvělý typ na rodinný oběd, ale taky eso v rukávu, díky kterému jsem svou rodinu držela v nevědomosti a odplatila jim tak věčně nezodpovězenou otázku z dětství „Kdo nanosil dárky pod stromeček?“.

K. Moravcová, Oka

Dobrou chuť!

Petra Cupková Prožít nebo přežít?

„Věř nebo ne, poslední rok na gymplu a roky na univerzitě budou patřit k těm nejlepším v životě. Někdy se zkrátka vyplatí vystoupit z anonymního davu a něco zažít. Proto nepřeživej, ale proživej!“

Jakou školu navštěvuješ a ve kterém jsi ročníku?

Studuji už druhým rokem Právnickou fakultu Masarykovy univerzity (MUNI) v Brně.

Z jakých předmětů jsi dělala přijímačky na VŠ a co bys poradila těm, kteří se na ně chystají?

Na MUNI jsem potřebovala jenom napsat testy studijních předpokladů - pokud možno lépe než pět tisíc dalších uchazečů. Na jiných školách ale vyžadovali také oborové zkoušky. Doporučuji vždy dát pořádný pozor, jaký druh zkoušek škola vede. Spousta oborů navíc umožňuje prominutí přijímaček (třeba na základě jedničky z toho předmětu při maturitě).

Jsi spokojená se svým výběrem VŠ?
Myslím si, že jsem si nemohla vybrat lépe. Školní aktivity zaplňují i můj volný čas, ale není to (naštěstí) jen o učení a zkouškách. Od přijímaček jsem hledala něco, co by mi umožnilo nebýt na univerzitě jen náhodná anonymní tvář v davu, spolužačka, kterou jste možná někdy potkali na nějakém semináři. Chtěla jsem si najít kamarády, se kterými budu mít společného něco víc než školu nebo obor, a zároveň dělat něco prospěšného, co bude lidi nakonec zajímat a bavit.

Sáhla jsem tedy po studentských spolcích. Pokud - stejně jako já - nemáš averzi k lidem, vřele to doporučuji. Spolky jsou celoškolní, fakultní nebo i oborové a často v nich můžeš potkat lidi se zaměřením na stejný obor, kteří ti mohou být nápomocní při přípravách na zkoušky. Když se to vezme kolem a kolem, jsem určitě spokojená.

Co je nejtěžší?

Rozhodně překonání prokrastinace. Jakmile se vám to povede, škola pak není ani těžká, ani nudná.

Čím žiješ aktuálně?

Mou aktuální prioritou jsou zkoušky. Není jich málo, ale ani příliš. Čím dřív je udělám, tím delší budu mít pak prázdniny.

Na co ze studia na gymnáziu nejvíc vzpomínáš?

Na maturitní ročník obecně. Zažili jsme toho se třídou spoustu, konečně jsme fungovali jako celek a například ples nebo večírek po maturitě byly nejlepší akce za celých osm let.

Jsi v kontaktu se svými bývalými spolužáky?

V kontaktu jsme pořád, s některými se vidám častěji než s jinými. Jako skupina se snažíme sejít alespoň jednou za půl roku. Trochu to ovlivňuje fakt, že jsme se rozprchli po celé republice, a někteří i za její hranice.

Chtěla bys současným studentům gymnázia něco vzkázat?

Nemůžu tvrdit, že by maturita byla procházka růžovým sadem – byla jsem fakt na prášky. Nechat všechno na svačák (tím tuplem, když jsem v té době měla ještě přijímačky) nebyla úplně nejlepší strategie...

Nakonec jsem to přece jen zvládla, za což vděčím trpělivosti mnohých profesorů. Věřte tomu nebo ne, oni se vám opravdu snaží pomoci. A taky rozhodně doporučuji udělat si čas a zamířit na Gaudeamus, což je veletrh vysokých škol, a popovídat si tam se studenty daných oborů o přijímačkách, samotném studiu a mimoškolních aktivitách.

Díky moc za rozhovor!

M. Bilková, 2. A

Zdroj: Archív Petry Cupkové

JAROMÍR JÁGR V TŘINCI

Ne každému se poštěstí setkat se s národní legendou osobně. A už vůbec mít možnost si s ním popovídat! Mně se to podařilo minulý rok, když jsem se 21. října zúčastnila tiskové konference s Jaromírem Jágre, který si přijel do třinecké Werk Arény zatrénovat s ocelářskou mládeží. Veřejný trénink byl velkým zážitkem nejen pro malé hokejisty, kteří po dobu hodiny a půl bruslili po stejném ledě jako Jarda, ale i pro fanoušky, kteří třineckou hokejovou svatyni okupovali ve velkém počtu. Poté se v prostorách nad ledovou plochou konala tisková konference. Díky redaktorům ČTK jsem pak dostala 5 minut, ve kterých jsem hokejové legendě mohla položit pár otázek. Ve jménu Božkopisu!

Jaký vztah máte s Třincem?

S Třincem i s třineckými hokejisty mám vztah určitě pozitivní. Spolupracuji s nimi již 15 let. Týká se to akcí v létě, kdy s majiteli klubu Ocelářů máme až kamarádský vztah.

Jak jste si trénink užil?

Je to pro mě radost - vidět, jak to mládež baví, kolik má energie! To je přesně to, co mně už chybí. Každý ráno není posvícení a oni se těší na každý trénink. Doufám, že i jim to pomohlo a aspoň trochu motivovalo.

Sledujete i náš hokej?

Sleduji extraligu, naši ligu. Mám k tomu hodně důvodů. Hlavně si vybírám hráče do budoucna a chci vědět, jak na tom jsme.

V tomto ročníku jste ohlásil marodku.

Jak to vzhledem k Vašemu zranění bude probíhat v následující sezóně?

To bych taky rád věděl, nebudu zastírat. Ještě se necítím na to, abych za Rytíře mohl nastoupit. Abych pomohl našemu týmu, musím si být jistý, že to zvládnu, že neodehraju jeden zápas a zase lehnu.

Velmi děkuji za rozhovor a přeji mnoho štěstí a především zdraví do dalších hokejových let!

O divnovíle a Šelmě

Magdalena Bilková

Ať dělo se na počátku cokoliv, jedno vím určitě.
Z mocného plamene zrodila se Šelma ničící vše dobré
a jeden malý, bezejmenný zázrak, podivné dítě,
co s hlubokou důvěrou zubilo se přihlouple.

Ono dítě byla prazvláštní dívenka,
která milovala noc i den měrou stejnou.
Vášnivá jako oheň a krásná jako panenka,
v život měla důvěru bezrozměrnou.

Jednoho dne však přišli lovci, jež vsadili ji v mříže,
uhasili vášeň její, srdce zadupali v prach.
Tu přiřítla se rozzuřená Šelma, zběsilejší než zvíře,
vzala jim dívenku a zanechala bezmezný strach.

Tehdy probudila se v dívčině nitru divnovíla,
jež v Šelmě uspala divoký dech.
Ptáte se jak? Nu, láska je velmi mocná síla,
kterou rozdmýchává věků měch.

Černí havrani tak ukrytí pod rouchem noci
naslouchali zázrakům nezměrným.
Ty vyprávěly, jak Šelma podlehla milostné moci,
jak podlehla očím obsidiánovým.

Osud však pokoje nezná, rozdává desítky ran,
a tak je do dějin onen děsivý obraz vmalován.
Když totiž ve skalách za výsměšného zpěvu vran
byl poklad Šelmy na věky věků pochován.

„Rozumný rozum.“

Comics

by Aneta Schwarzová

Le: Učitelka mi nadává...

Ty prostě nic neumíš -
a nic nechápeš! Běž si
do obchodu koupit kilo
rozumu!

A mám říct, že
je to pro vás?

6 7 8 9 10
Brrrr!

Rozhovor

s *Magdalenu Bilkovou*

■ Co tě vedlo k psaní?

Myslím si, že každý, kdo rád čte, musí nutně alespoň jednou zkusit psát. Perfektně to vystihují slova Veroniky Abbasové z Ostravské filozofické fakulty, kterými popsala fan-fikce: "Je to to, co lidé doopravdy chtějí. Pokud to nenajdou v knihkupectví, napíšou si to sami."

Osobně mám v hlavě desítky příběhů, které mi v knihkupectvích chybí, a mám v plánu je jednou napsat. Také píšu nějaké ty dříve zmíněné fan-fikce, ve kterých se snažím dovyprávět či lehce pozměnit příběhy, jejichž konec nebo průběh mi pro tu či onu postavu prostě nesedí.

■ Co byl tvůj první příběh a o čem byl?

První příběh jsem napsala, když mi bylo sedm let. Byl to vlastně soubor bajek a je mi moc líto, že jsem ho ztratila. Nicméně když jsem se ke psaní o mnoho let později vrátila, začala jsem něčím podobným, konkrétně rámcovým souborem pohádek o konkrétních lidských emocích a vlastnostech. Kdyby měl být příběh publikovaný, byla by to tenounká knížečka. Jsem na to dílko velmi hrdá a je to moje srdeční záležitost

■ Tvůj názor na stránky jako Wattpad a A03?

Příběh o tom, jak jsem se k blokům a samotnému wattpadu dostala, je docela vtipná historka, ale na dlouhé povídání. Přestože mám vůči jistým autorům a dílům pochopitelnou averzi, vděčím těmto „místům“ za několik nových a úžasných přátel, přečetla jsem knihy, které mi pomohly mimo jiného i v osobním životě a seznámila jsem se s autory nepochopitelných schopností a především – začala jsem znovu psát.

■ Proč ses vlastně přidala k Božkopisu?

K Božkopisu jsem se přidala ze dvou důvodů. Za prvé mě nehorázně baví psaní a za druhé miluju výzvy a nové zkušenosti.

■ Myslíš si, že bys byla schopna být

šéfredaktorkou něčeho většího, než je Božkopis? Psaní je můj koníček, můj vlastní svět, moje útočiště. Dokážu si představit, že bych se angažovala v něčem větším, než je Božkopis, ale nemohla bych se tím nikdy živit. Psaní by tak pro mne ztratilo své kouzlo.

■ A na závěr, jak se ti pracuje v našem kolektivu?

Výborně. Když pomínu jisté strasti, jsem velmi ráda, že jsme se sešli právě v takové sestavě. ■

Valerie Pavlincová, QA